

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 988/2568

พนักงานอัยการจังหวัดเชียงราย โจทก์ เด็กชาย ข. โดยนาง บ. กับพวก โจทก์ร่วม นาย ณ. จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 288, ป.อ. มาตรา 289, ป.วิ.อ. มาตรา 185, ป.วิ.อ. มาตรา 195, ป.วิ.อ. มาตรา 215, ป.วิ.อ. มาตรา 225, ป.วิ.อ. มาตรา 245, ป.อ. มาตรา 78

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยฎีกาว่า จำเลยคงมีเจตนาทำร้าย กระทำลงไปโดยขาดสติ เนื่องจากถูกผู้ตายพยายามศักดิ์ศรีไม่ได้เลือกทางที่อวัยวะสำคัญและไม่ได้ไตร่ตรองไว้ก่อนนั้น คดีนี้โจทก์ฟ้องว่าจำเลยกระทำความผิดฐานฆ่าผู้ตายโดยไตร่ตรองไว้ก่อน จำเลยให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดตาม ป.อ. มาตรา 289 (4) ให้ลงโทษประหารชีวิต ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตาม ป.อ. มาตรา 78 ประกอบมาตรา 52 (2) คงจำคุกตลอดชีวิต จำเลยคงอุทธรณ์ขอให้ลดหย่อนผ่อนโทษ เมื่อศาลชั้นต้นส่งสำนวนไปยังศาลอุทธรณ์ภาค 5 เพื่อพิจารณาพิพากษา จึงต้องถือว่าเป็นกรณีที่ศาลชั้นต้นส่งสำนวนคดีที่พิพากษาให้ลงโทษจำคุกตลอดชีวิตไปยังศาลอุทธรณ์ภาค 5 ในเมื่อไม่มีการอุทธรณ์คำพิพากษานั้นในปัญหาว่าจำเลยกระทำความผิดฐานฆ่าผู้ตายโดยไตร่ตรองไว้ก่อน ตามฟ้องหรือไม่ ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 245 วรรคสอง ด้วย และเมื่อศาลอุทธรณ์ภาค 5 วินิจฉัยว่าจำเลยกระทำความผิดฐานฆ่าผู้ตายโดยไตร่ตรองไว้ก่อนจริงตามฟ้องและพิพากษายืนมา คำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ภาค 5 ในปัญหาดังว่ามานี้จึงถึงที่สุดถึงความตอนท้ายของวรรคสองแห่งมาตรานี้ จำเลยจะฎีกาต่อมาไม่ได้ ที่ศาลชั้นต้นสั่งรับฎีกาข้อนี้ของจำเลยมานั้นไม่ชอบ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย พยานหลักฐานโจทก์ที่นำสืบประกอบคำรับสารภาพของจำเลยในข้อหาความผิดฐานฆ่าผู้ตายโดยไตร่ตรองไว้ก่อน ตามคำให้การในชั้นสอบสวนของ ส. ได้ความว่า ผู้ตายคบหาอยู่กับ อ. และตามคำเบิกความของ ม. ที่อยู่ด้วยกันกับผู้ตายพร้อม ท. และ ส. ในคืนเกิดเหตุที่ร้านคาราโอเกะ ได้ความว่า ก่อนเกิดเหตุ เห็นผู้ตายพูดคุยโทรศัพท์ เพื่อพูดคุยตกลงปัญหากัน หลังจากนั้นประมาณ 20 นาที เห็นจำเลยมาที่หน้าร้านคาราโอเกะพร้อมเพื่อนอีก 2 คน เหตุการณ์ต่อมาที่หน้าร้านคาราโอเกะปรากฏภาพจากกล้องวงจรปิดว่าจำเลยกับผู้ตายโต้เถียงกันช่วงเวลาหนึ่ง ยังไม่มีการลงมือทำร้ายกันดังคำวินิจฉัยของศาลอุทธรณ์ภาค 5 ซึ่งตรงกับที่ ม. และ ท. ให้การแก่พนักงานสอบสวนว่า ก่อนที่จำเลยจะใช้อาวุธมีดแทงผู้ตาย จำเลยกับผู้ตายยืนพูดคุยกัน ไม่ได้ความว่าจำเลยกับผู้ตายโต้เถียงกันด้วยถ้อยคำอะไร จึงน่าเชื่อตามที่จำเลยให้การแก่พนักงานสอบสวนว่า เมื่อผู้ตายออกมาหน้าร้านคาราโอเกะพร้อมกับเพื่อน ๆ มีการโต้เถียงกัน จำเลยถามผู้ตายว่า "พี่อยากเจอผมไม่ใช่เหรอ" ผู้ตายตอบว่า "เข้ามาเลย" และทำท่าล้วงกระบี่เป้าจำเลยดึงอาวุธมีดออกมาแล้วแทงผู้ตาย โดยไม่ทราบว่าจะแทงเข้าบริเวณใด ดังนี้ เป็นพฤติการณ์ที่บ่งบอกว่าจำเลยเจ็บใจที่ถูกหยามศักดิ์ศรี อันเนื่องจากผู้ตายลักลอบเป็นชู้กับคนรักของจำเลย เมื่อถูกผู้ตายทำทนาย จึงได้ใช้มีดแทงผู้ตายโดยเจตนาฆ่า เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเฉพาะหน้าหลังจากมีการโต้เถียงและทำทนาย มิใช่เป็นเรื่องที่จำเลยใช้อาวุธมีดเข้าแทงผู้ตายทันทีที่สบโอกาสพบกัน ตามที่ตระเตรียมวางแผนฆ่าผู้ตายแต่แรก ถือไม่ได้ว่าเป็นการฆ่าผู้ตายโดยไตร่ตรองไว้ก่อนดังโจทก์ฟ้อง ปัญหาที่ศาลฎีกาโดยที่ประชุมใหญ่วินิจฉัยแล้ว เห็นว่า แม้ปัญหาว่าจำเลยกระทำความผิดฐานฆ่าผู้ตายโดยไตร่ตรองไว้ก่อนตามฟ้องนั้นจะถึงที่สุดตาม ป.วิ.อ. มาตรา 245 วรรคสอง ก็ตาม แต่เมื่อสำนวนขึ้นมาสู่ศาลฎีกาเพราะจำเลยยังคงฎีกาต่อมาขอให้

ลดหย่อนผ่อนโทษด้วย ศาลฎีกาย่อมมีอำนาจยกปัญหาว่าจำเลยมิได้กระทำความผิดตามฟ้องอันเป็นปัญหาที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยขึ้นวินิจฉัยได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 185 วรรคหนึ่ง มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 215 และมาตรา 225

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 93, 288, 289, 371 และเพิ่มโทษจำเลยกึ่งหนึ่งตามกฎหมาย จำเลยให้การรับสารภาพฐานพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควร ส่วนฐานฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน จำเลยให้การว่า กระทำความผิดโดยบันดาลโทสะและมีได้ไตร่ตรองไว้ก่อน แต่ก่อนสืบพยาน จำเลยขอถอน คำให้การเดิม และให้การใหม่เป็นรับสารภาพ และรับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ ขอให้เพิ่มโทษ ระหว่างพิจารณา เด็กชายโชคเมฆ และเด็กชายอารักษ์ บุตรของนายอาทิว ผู้ตาย โดยนางบุญมี ผู้แทนโดยชอบธรรม ยื่นคำร้องขอเข้าร่วมเป็นโจทก์ ศาลชั้นต้นอนุญาตเฉพาะข้อหา ฆ่าผู้อื่นโดยไตร่ตรองไว้ก่อน โดยให้เรียกเด็กชายโชคเมฆว่า โจทก์ร่วมที่ 1 และเรียกเด็กชายอารักษ์ ว่า โจทก์ร่วมที่ 2 โจทก์ร่วมทั้งสองยื่นคำร้องและแก้ไขคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดใช้ ค่าสินไหมทดแทน ได้แก่ ค่าปลงศพ 120,000 บาท และค่าเยียวยาทางจิตใจ 100,000 บาทรวม เป็นเงิน 220,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 3 ต่อปี ของต้นเงินดังกล่าวนับแต่วันที่จำเลย กระทำความผิดเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ร่วมทั้งสอง จำเลยให้การในคดีส่วนแพ่งว่า ค่าเสียหายสูงเกินส่วน ขอให้ปรับลดค่าเสียหาย ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 289 (4), 371 การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรม ต่างกันให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานพา อาวุธไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควร ปรับ 1,000 บาท ฐานฆ่าผู้อื่นโดย ไตร่ตรองไว้ก่อน ให้ประหารชีวิต เมื่อศาลพิพากษาลงโทษประหารชีวิตจำเลยแล้ว จึงไม่อาจเพิ่ม โทษจำเลยได้อีกตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 51 จำเลยให้การรับสารภาพ เป็นประโยชน์ แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ฐานพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุ สมควร ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงปรับ 500 บาท ฐานฆ่าผู้อื่น โดยไตร่ตรองไว้ก่อนลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ประกอบมาตรา 52 (2) คงจำคุกตลอดชีวิต รวมโทษทุกกระทงแล้วเป็นจำคุกตลอดชีวิต และปรับ 500 บาท ไม่ชำระ ค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 29, 30 และให้จำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทน 120,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ 3 ต่อปีของต้นเงินดังกล่าวนับแต่วันที่ 24 มีนาคม 2565 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ร่วมทั้งสอง ค่าฤชาธรรมเนียมและค่าใช้จ่ายในการ ดำเนินคดีในคดีส่วนแพ่งให้เป็นพับค่าขออื่นนอกจากนี้ให้ยก จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 5 พิจารณายืน จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงฟังได้ในเบื้องต้นตามคำพิพากษา ศาลอุทธรณ์ภาค 5 ว่า จำเลยได้ใช้อาวุธมีดแทงนายอาทิว ผู้ตาย 1 ครั้งที่คอของผู้ตาย เป็น บาดแผลที่ลำคอด้านขวา ยาว 11 เซนติเมตร ลึก 6 เซนติเมตร ทำให้หลอดเลือดและกล้ามเนื้อ ฉีกขาด กระดูกคอแตกหัก เป็นเหตุให้ผู้ตายถึงแก่ความตายสำหรับความผิดฐานพาอาวุธไปในเมือง หมู่บ้านหรือทางสาธารณะโดยไม่มีเหตุสมควรไม่มีคู่ความฝ่ายใดอุทธรณ์ จึงยุติไปตามคำพิพากษา ศาลชั้นต้น พิเคราะห์แล้ว ที่จำเลยฎีกาว่า จำเลยคงมีเจตนาทำร้าย กระทำลงไปโดยขาดสติ เนื่องจากถูกผู้ตายพยายามสกัดศรีไม่ได้อีกทางเลือกทางที่อวัยวะสำคัญและไม่ได้ไตร่ตรองไว้ก่อนนั้นคดีนี้

โจทก์ฟ้องว่าจำเลยกระทำความผิดฐานฆ่าผู้ตายโดยไตร่ตรองไว้ก่อน จำเลยให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่าจำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 289 (4) ให้ลงโทษประหารชีวิต ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ประกอบมาตรา 52 (2) คงจำคุกตลอดชีวิต จำเลยคงอุทธรณ์ขอให้ลดหย่อนผ่อนโทษ โดยให้ลดโทษประหารชีวิตเป็นโทษจำคุกตั้งแต่นี้สืบห้าปีถึงห้าสิบปี เมื่อศาลชั้นต้นส่งสำนวนไปยังศาลอุทธรณ์ภาค 5 เพื่อพิจารณาพิพากษา จึงต้องถือว่าเป็นกรณีที่ศาลชั้นต้นส่งสำนวนคดีที่พิพากษาให้ลงโทษจำคุกตลอดชีวิตไปยังศาลอุทธรณ์ภาค 5 ในเมื่อไม่มีการอุทธรณ์คำพิพากษานั้นในปัญหาว่าจำเลยกระทำความผิดฐานฆ่าผู้ตายโดยไตร่ตรองไว้ก่อนตามฟ้องหรือไม่ ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 245 วรรคสอง ด้วย และเมื่อศาลอุทธรณ์ภาค 5 วินิจฉัยว่า จำเลยกระทำความผิดฐานฆ่าผู้ตายโดยไตร่ตรองไว้ก่อนจริงตามฟ้องและพิพากษายืนมา คำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ภาค 5 ในปัญหาดังว่ามานี้จึงถึงที่สุดถึงความตอนท้ายของวรรคสองแห่งมาตรานี้ จำเลยจะฎีกาต่อมาไม่ได้ ที่ศาลชั้นต้นสั่งรับฎีกาข้อนี้ของจำเลยมานั้นไม่ชอบ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัย แต่อย่างไรก็ตาม พยานหลักฐานโจทก์ที่นำสืบประกอบคำรับสารภาพของจำเลยในข้อหาความผิดฐานฆ่าผู้ตายโดยไตร่ตรองไว้ก่อน อันประกอบด้วยคำเบิกความของนายมาโนช คำให้การในชั้นสอบสวนของนายทินกร และคำให้การในชั้นสอบสวนของนางสาวสายฝน ตามคำให้การในชั้นสอบสวนของนางสาวสายฝนได้ความว่า ผู้ตายคบหาอยู่กับนางสาวอังคณาหรืออ้ง ไม่ปรากฏชื่อสกุล ซึ่งเป็นคนรักของจำเลย เห็นผู้ตายกับนางสาวอังคณาไปไหนมาไหนด้วยกันตลอด และตามคำเบิกความของนายมาโนชที่อยู่ด้วยกันกับผู้ตายพร้อมนายทินกรและนางสาวสายฝนในคืนเกิดเหตุที่ร้านคาราโอเกะ ได้ความว่า ก่อนเกิดเหตุ เห็นผู้ตายพูดคุยโทรศัพท์ ทราบว่าผู้ที่พูดคุยปลายสายคือจำเลย ซึ่งทั้งสองมีปัญหาเรื่องชู้สาวโดยผู้ตายไปมีสัมพันธ์กับนางสาวอังคณาผู้เป็นคนรักของจำเลย จึงเข้าใจว่าจำเลยโทรศัพท์มาหาผู้ตายเพื่อพูดคุยตกลงปัญหากัน ในการพูดคุยได้ยินว่ามีการนัดให้มาพบที่ร้านคาราโอเกะ หลังจากนั้นประมาณ 20 นาที เห็นจำเลยมาที่หน้าร้านคาราโอเกะพร้อมเพื่อนอีก 2 คน ข้อเท็จจริงดังว่ามานี้สอดคล้องตรงกับที่จำเลยให้การในชั้นสอบสวนรับว่าได้ใช้อาวุธมีดแทงผู้ตายจริง ซึ่งเป็นการให้การในโอกาสแรกที่เข้ามาสอบสวนหลังเกิดเหตุ 1 วัน ไม่ทันคิดหาข้อแก้ตัว เป็นอันว่า ในคืนเกิดเหตุ ก่อนที่จำเลยจะเดินทางไปร้านคาราโอเกะ มีคนรักของผู้ตายโทรศัพท์ทางแอปพลิเคชันไลน์มาบอกว่าผู้ตายกับคนรักของจำเลย "เล่นซู้กัน" จำเลยไปสอบถามเรื่องราวกับคนรักของจำเลยที่หอพัก ระหว่างนี้ผู้ตายซึ่งจำเลยไม่รู้จักมาก่อนได้โทรศัพท์มาหาคนรักของจำเลย จำเลยขอพูดคุยกับผู้ตาย ผู้ตายบอกว่าถ้าไม่พอใจ อยากเจอให้ออกไปหาที่ร้านคาราโอเกะ หลังจากนั้นจำเลยออกจากหอพักไปที่ร้านคาราโอเกะ โดยมีอาวุธมีดทำครัวเหน็บที่ข้างเอวไปด้วย เหตุการณ์ต่อมาที่หน้าร้านคาราโอเกะปรากฏภาพจากกล้องวงจรปิด ว่าจำเลยกับผู้ตายโต้เถียงกันช่วงเวลานั้น ยังไม่มีการลงมือทำร้ายกันดังคำวินิจฉัยของศาลอุทธรณ์ภาค 5 ซึ่งตรงกับที่นายมาโนชและนายทินกรให้การแก่พนักงานสอบสวนว่า ก่อนที่จำเลยจะใช้อาวุธมีดแทงผู้ตาย จำเลยกับผู้ตายยืนพูดคุยกัน ไม่ได้ความว่าจำเลยกับผู้ตายโต้เถียงกันด้วยถ้อยคำอะไร จึงน่าเชื่อตามที่จำเลยให้การแก่พนักงานสอบสวนว่า เมื่อผู้ตายออกมาหน้าร้านคาราโอเกะพร้อมกับเพื่อน ๆ มีการพูดจาโต้เถียงกัน เพื่อนผู้ตายมาห้าม จำเลยจึงบอกกับเพื่อนผู้ตายว่า "พี่มีเมียมัย ถ้าพี่โดนแบบผม พี่จะยอมมัย" เพื่อนผู้ตายเดินถอยไป จำเลยถามผู้ตายว่า "พี่อยากเจอผมไม่ใช่หรอ" ผู้ตายตอบว่า "เข้ามาเลย" และทำท่าล้วงกระเป๋ามาจากนั้นจำเลยดึงอาวุธมีดออกมาจากข้างเอวแล้วแทงผู้ตาย โดยไม่ทราบว่าจะแทงเข้าบริเวณใด ดังนี้ เป็นพฤติการณ์ที่บ่งบอกว่าจำเลยเจ็บใจที่ถูก

หยามศักดิ์ศรี อันเนื่องจากผู้ตายลักลอบเป็นชู้กับคนรักของจำเลย เมื่อถูกผู้ตายทำทนาย แรงโกรธจึงปะทุขึ้น ไม่อาจควบคุมสติอารมณ์ไว้ได้ จึงได้ใช้อาวุธมีดแทงผู้ตายโดยเจตนาฆ่า เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเฉพาะหน้าหลังจากมีการโต้เถียงและทำทนาย มีใช่เป็นเรื่องที่จำเลยใช้อาวุธมีดเข้าแทงผู้ตายทันทีที่สบโอกาสพบกันตามที่ตระเตรียมวางแผนฆ่าผู้ตายแต่แรก ถือไม่ได้ว่าเป็นการฆ่าผู้ตายโดยไตร่ตรองไว้ก่อนดังโจทก์ฟ้อง ปัญหาที่ศาลฎีกาโดยที่ประชุมใหญ่วินิจฉัยแล้ว เห็นว่า แม้ปัญหาว่าจำเลยกระทำความผิดฐานฆ่าผู้ตายโดยไตร่ตรองไว้ก่อนตามฟ้องนั้นจะถึงที่สุดตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 245 วรรคสอง ก็ตาม แต่เมื่อสำนวนขึ้นมาสู่ศาลฎีกาเพราะจำเลยยังคงฎีกาต่อมาขอให้ลดหย่อนผ่อนโทษด้วย ศาลฎีกาย่อมมีอำนาจยกปัญหาว่าจำเลยมิได้กระทำความผิดตามฟ้องอันเป็นปัญหาที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยขึ้นวินิจฉัยได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 185 วรรคหนึ่ง มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 215 และมาตรา 225 ส่วนที่จำเลยฎีกาขอให้ลดหย่อนผ่อนโทษนั้น เมื่อการกระทำของจำเลยคงเป็นความผิดฐานฆ่าผู้ตายโดยเจตนาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ซึ่งมีระวางโทษอยู่ 3 สถาน และศาลฎีกาเห็นไม่สมควรวางโทษสูงสุดในคดีนี้ถึงประหารชีวิต ฎีกาของจำเลยในข้อนี้ขอให้ลดหย่อนผ่อนโทษประหารชีวิตเป็นโทษจำคุกที่เบากว่าโทษจำคุกตลอดชีวิตนั้นจึงเป็นอันตกไปโดยไม่ต้องวินิจฉัย อนึ่ง ที่ศาลล่างทั้งสองให้คิดดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 3 ต่อปี นับแต่วันที่ 24 มีนาคม 2565 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์รวมทั้งสอง โดยไม่ได้ระบุเกี่ยวกับอัตราดอกเบี้ยที่กระทรวงการคลังอาจปรับเปลี่ยนโดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกานั้นไม่ถูกต้องตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 7 และมาตรา 224 ปัญหาดังกล่าวเป็นข้อกฎหมายอันเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน ศาลฎีกาเห็นสมควรยกขึ้นวินิจฉัยแก้ไขตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 142 (5) มาตรา 246 และมาตรา 252 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 40 พินิจฉัยแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 288 ให้ลงโทษจำคุกตลอดชีวิต เมื่อลงโทษจำคุกตลอดชีวิต จึงไม่อาจเพิ่มโทษตามคำขอของโจทก์ได้อีกตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 51 ลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ประกอบมาตรา 53 แล้ว คงจำคุกจำเลยมีกำหนด 25 ปี สำหรับดอกเบี้ยค่าสินไหมทดแทน หากกระทรวงการคลังออกพระราชกฤษฎีกาปรับเปลี่ยนอัตราดอกเบี้ยเมื่อใด ก็ให้ปรับเปลี่ยนไปตามนั้นบวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละ 2 ต่อปี แต่ต้องไม่เกินร้อยละ 3 ต่อปี ตามคำร้องขอ นอกจากนี้ที่แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 5 ค่าฤชาธรรมเนียมในคดีส่วนแพ่งชั้นฎีกาให้เป็นพับ

องค์คณะ

สวสดี สุรวุฒนานันท์ · วิทยา พรหมประสิทธิ์ · ศุภลักษณ์ เขียวรัตน์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/988/2568>